

Sty/OHa

13.12.2005

05-558/232

Kaupunginhallitus
PL 1 (Pohjoisesplanadi 11-13)
00099 HELSINGIN KAUPUNKI

Kns dnro	2005-2392/232
Stn dnro	
Saap./Anl.	22-12-2005

Kaupunginkanslian lausuntopyyntö 14.11.2005 Dnro 2005 - 2392 / 232

LAUSUNTO KAUPUNGINHALLITUKSELLE SOSIAALI- JA TERVEYDENHUOLLON MAKSUTOIMIKUNNAN EHDOTUKSISTA

Sosv 2005-558

Sosiaalilautakunta päätti antaa mietinnöstä kaupunginhallitukselle seuraavan sisältöisen lausunnon:

Yleistä

Kuntien vastuu palvelujen järjestämisessä ja rahoittamisessa on suuri. Toimikunnan mietinnössä mainitaan, että sosiaali- ja terveydenhuollon maksujen rahoitusosuus oli 90-luvun puolivälissä 9,4 % palvelujen menoista. Vuonna 2003 osuus oli enää 7,7 %. Helsingin kaupungin sosiaaliviraston käyttömenot vuonna 2004 olivat 844 miljoonaa euroa ja maksutulot 61,8 miljoonaa euroa eli 7,3 % käyttömenoista. Sosiaalitoimen osuus kaupungin käyttötalousosan menoista oli 29 %. Kaupungin verotulot ja valtionosuudet olivat yhteensä 1995,8 miljoonaa euroa ja käyttötalouden valtionosuudet 68 miljoonaa euroa (arvio vuonna 2006 on 175 miljoonaa euroa) eli 3,4 %. Helsingin kaupungin toimintatulot vuonna 2004 olivat 903,3 miljoonaa euroa ja tuloihin sisältyvät maksutulot 129 miljoonaa euroa eli 14 prosenttia kaupungin toimintatuloista.

Verorahoitteisuuden säilyttäminen palvelujen rahoituksen perustana on toimikunnan ehdotusten eräs keskeinen sisältö. Periaate mahdollistaa sosiaali- ja terveystalouden yhteiskuntapolitiittisia tavoitteita. Komitean tavoitteena on säilyttää maksujen osuus palvelujen rahoituksesta vähintäänkin nykytasolla esimerkiksi kaavamaisella indeksitarkastusmenettelyllä. Maksujen roolia palvelujen käytön ohjauksessa ja kokonaisrahoituksessa tulisi kuitenkin selvemmin linjata. Maksupolitiikassa on pystyttävä ennakoimaan toimintaympäristön muutokset ja toteutettava tulevaisuuteen suuntautuvia uudistuksia. Kotitalouksien ostovoiman kasvu ja verotuksen alentuminen tulee ottaa huomioon palvelujen rahoituksessa esimerkiksi maksupolitiikan avulla.

13.12.2005

Helsingin väestörakenne tulee muuttumaan merkittävästi vuoteen 2030 mennessä. Suurin muutos tulee olemaan ikääntyneiden asukkaiden määrän ja väestöosuuden kasvu. Eläkeikäisten osuus Helsingin väestöstä on nyt pienempi kuin se oli 1980 -1990-luvuilla, mutta alkaa kasvaa nopeammin suurten ikäluokkien tullessa eläkeikään 2010-luvulla. Yli 75-vuotiaiden jyrkin kasvu ajoittuu vuoden 2020 jälkeen. Yli 85-vuotiaiden määrä tulee pitemmällä tähtäyksellä kasvamaan huomattavasti. Väestöllinen eli demografinen huoltosuhde on parantunut vuodesta 1995 saakka ja sen ennustetaan paranevan vielä tämän vuosikymmenen. Sen jälkeen huoltosuhde alkaa nopeasti heiketä eläkeikäisten määrän kasvaessa. Ilmiö on samansuuntainen koko Suomessa. Palvelujen tehostamisen ohella tarvitaan verotuksen rinnalla muiden tulolähteiden vahvistamista ja monipuolistamista, jotta väestön ikääntymisestä johtuvaan palvelutarpeiden kasvuun voidaan tulevina vuosina vastata.

Sosiaalilautakunta toteaa, että varsinkin sosiaalihuollossa mutta myös terveydenhuollossa maksuilla on suuri merkitys palveluja järjestettäessä ja niitä kehitettäessä. Kyse on paitsi kunnan maksutuloista, myös sosiaalipolitiikan välineestä. Maksujen määrääminen ja niiden suuruus ei saa vaarantaa heikoimmassa asemassa olevien henkilöiden ja perheiden asemaa siten, että maksut estäisivät palvelujen ja tukitoimien hakemisen ja saamisen. Erityisesti vähävaraisten lapsiperheitten, vammaisten henkilöiden ja vanhusten asemasta on huolehdittava siten, että heidän jokapäiväiseen elämään liittyvät palveluntarpeensa voidaan tyydyttää kohtuullisella tasolla.

Asiakasmaksulaki ja sen perusteella annettu asetus on peruslinjauksiltaan toiminut tyydyttävästi eritoten sen johdosta, että laissa olevat säännökset eivät pääosin ole aiheuttaneet maksun määräämisessä tulkintaongelmia. Voimassa oleva lainsäädäntö ei kuitenkaan ole kaikilta osin ollut riittävän selkeä.

Ongelmia ovat erityisesti aiheuttaneet asumispalveluissa määrättävät maksut, palvelujen maksullisuus/maksuttomuus, eräiden tulojen huomioon ottaminen (kuten verottomat päivärahat ja kulukorvaukset) sekä tuloista tehtävät vähennykset. Erityisesti ulosoton vaikutus määrättävään maksuun ja varsinkin laitoshuollossa ulosoton vaikutus asiakkaan käyttövaroihin on ollut epäselvästi määritelty. Jossakin määrin ongelmia ainakin kuntien käytännössä, mutta myös hallinto-oikeuskäytännössä on aiheuttanut vammaispalvelulain mukaisten kuljetuspalvelujen niin sanotun omavastuuosuuden (asiakasmaksun) määräytymisen tilanteessa, jossa julkista joukkoliikennettä ei kunnan alueella ole tai, kun kunnassa on käytössä erilaisiin taksoihin (vyöhykerajoihin) pe-

13.12.2005

rustuvia julkisia joukkoliikennevälineitä ja taksoja. Erityisenä ongelmana on ollut kehitysvammaisten erityishuollosta annetun lain tarkoittaman erityishuollon ja siinä annettavan ylläpidon suhde kehitysvammaisille henkilöille järjestettäviin yleisiin ns. normaalipalveluihin ja niistä perittäviin maksuihin.

Toimikunta on ehdottanut mietinnössään, että asiakasmaksuja tulisi voida periä vain niistä palveluista, jotka asiakasmaksulaissa on säädetty nimenomaisesti maksullisiksi. Tämä merkitsisi silloin sitä, että kaikki muut sosiaali- ja terveydenhuollon palvelut olisivat, mikäli ei niitä erikseen mainittaisi laissa, maksuttomia. Sinänsä maksutoimikunnan tavoite selventäisi tilannetta asiakkaiden ja kuntien kannalta. Luetteloa maksullisista palveluista on kuitenkin mahdotonta laatia tyhjentäväksi. Sosiaalihuollon monimuotoisuudesta johtuen uusia palvelu- ja tukimuotoja kehitetään jatkuvasti. Tällöin tulkinnanvaraiseksi usein jäisi se, voidaanko palvelusta tai tukimuodosta periä maksua vai ei. Tällainen sääntämistapa johtaisi lisäksi asiakasmaksulain jatkuviin muutoksiin. Sosiaalilautakunta pitääkin oikeampana sitä, että laissa pyritään mahdollisuuksien mukaan tyhjentävään luetteloon niistä palveluista ja tukitoimista, joista maksua ei voida määrätä.

Maksun periminen vain laissa säädettyistä palveluista (2 §)

Mikäli maksutoimikunnan esittämä periaate toteutettaisiin (s. 114 -115), tarkoittaisi se käytännössä sitä, että esim. kansainvälisestä adoptiosta ei voitaisi jatkossa periä palvelumaksua. Tästä asiasta käydyssä julkisessa keskustelussa ilmeni selvästi palvelua toivovien perheiden kanta, jonka mukaan palvelun saaminen on heille erityisen tärkeää ja että perheet ovat valmiita maksamaan palvelusta sen tuottamisesta aiheutuvien kustannusten suuruista maksua. Mm. seuraavista sosiaaliviraston tuottamista sosiaalipalveluista ei ole säännöstä ehdotetussa asiakasmaksulaissa: asunnottomien päiväkeskusten palvelut, vammaisten lasten tilapäishoito ja vanhusten palvelukeskusten palvelut.

Sosiaalilautakunta toteaa yleisesti, että sosiaalihuollon palvelujärjestelmän kehittäminen kuntalaisten muuttuvia tarpeita vastaavaksi vaikeutuu kohtuuttomasti, jos kunkin uuden palvelun osalta sen maksullisuuden edellytyksenä on aina asiakasmaksulain muuttaminen ja tämän palvelun sisällyttäminen lakiin.

Nykyisessä ja näköpiirissä olevassa kuntataloudellisessa tilanteessa palvelujen kehittäminen ja uusien palvelujen tuottaminen lähtökohtaisesti maksuttomina ei ole realistista.

13.12.2005

Palveluasumisen maksut (10 §)

Ehdotuksen mukaan sosiaalihoitolain (710/1982) 22 §:n mukaisista asumispalveluista ja palveluasumisesta peritään vastaavat maksut kuin kotona annettavista palveluista on säädetty 7-9 §:ssä.

Helsingin kaupunki järjestää palveluasumista ja asumispalveluja seuraaville asiakasryhmille: vanhuksille, päihdehuollon asiakkaille, kehitysvammaisille ja muille vammaisille henkilöille, psykiatrisille asiakkaille ja lastensuojelun asiakkaille. Toiminnallisesti eri asiakasryhmille järjestettävissä asumispalveluissa ja palveluasumisessa on merkittäviä eroja muun muassa siinä, että joissakin palveluasumisen yksiköissä asukkaat asuvat ryhmämuotoisesti ja joissakin yksiköissä erillisissä asunnoissa. Ryhmämuotoisessa asumisessa henkilökunta on jatkuvasti asukkaiden luona, esimerkiksi vanhusten ryhmäkodeissa, päihdehuollon asumisessa ja psykiatrisessa palveluasumisessa. Helsingin sosiaaliviraston vanhusten ryhmäkodeissa asiakkaalta peritään nykyisin erikseen määritelty vuokra, perusmaksu, ateriamaksu sekä palvelumaksu hoidosta ja huolenpidosta. Päihdehuollon palveluasumisesta peritään yksi maksu, joka sisältää maksun asumisesta, aterioista ja henkilökohtaisesta palvelusta. Psykiatrisesta ja kehitysvammaisten asumisesta peritään asumismaksu, perusmaksu, maksu aterioista sekä maksu muista asumiseen liittyvistä palveluista. Hoidon osalta psykiatrisesta ja kehitysvammaisten asumisessa ei saa periä maksua asianomaisten lakien perusteella. Kun ryhmämuotoisessa asumisessa henkilökunta on jatkuvasti läsnä asukkaiden kanssa, asiakkaiden saaman palvelun määrä, joka ehdotuksen mukaan määritellään kotihoidon palvelun periaatteella, merkitsee kullekin asiakkaalle määriteltyjen tuntien lisääntymistä ja asiakkaalta perittävän maksun nousua, esimerkiksi päihdehuollon palveluasumisessa.

Edellä esitetyn johdosta lakiehdotusta olisi syytä tarkentaa ottaen huomioon seuraavat näkökohdat: asumispalvelusta ja palveluasumisesta on syytä edelleenkin periä erillinen vuokra sen suuruisena, että Kansaneläkelaitos hyväksyy sen asiakkaan asumistuen perusteeksi.

Asumisyksikön ylläpitoon sisältyy sellaisia palveluja, joita ei edellä mainitusta syystä voi sisällyttää vuokraan, mutta jotka eivät toisaalta ole asiakkaan henkilökohtaista palveluakaan, esimerkiksi asumisyksikön yhteisten tilojen siivous ja saniteettitilojen tarvikkeet, kulut yhteisissä tiloissa olevista kalusteista, televisiomaksuista, lehdistä ja muusta vastaavasta. Näistä kuluista on voitava periä maksu kultakin asukkaalta. Myös aterioista on voitava periä maksuja sen mukaan, miten asiakas palvelua käyttää.

13.12.2005

Ryhmämuotoisessa palveluasumisessa asiakkaat saavat henkilökunnan palvelua asumisyksikön toimintatavan mukaisesti jatkuvasti ja yhteisesti. Siksi kotihoidon palvelutavan mukainen palvelun yksilökohtaisen määrän ja maksun määrittely ei sovellu eri asiakasryhmien palveluasumisen maksujen perusteeksi. Ehdotettua maksun määrittelyä tulisi muuttaa siten, että kunnilla on oikeus päättää palveluasumisen maksuista eri tavoin kunkin asiakasryhmän palveluasumisen toiminnallinen luonne huomioon ottaen.

Palveluasumiseen ehdotettu kotihoidon maksujen enimmäismäärä (esimerkiksi yksinäisellä henkilöllä 35 % tulorajan ylittävistä tuloista) voi johtaa huonokuntoisten vanhusten kohdalla siihen, että kunta harkitsee taloudellisista syistä laitospaikkojen lisäämistä, mikä on vastoin valtakunnallista tavoitetta laitospaikkojen vähentämisestä.

Lisäksi kotihoidon maksujen soveltamista palveluasumiseen on syytä tarkastella myös suhteessa palvelusetelin määrittelyyn ottaen huomioon setelin arvo ja asiakkaan omavastuun määrittelemisen.

Voimassa olevassa asiakasmaksulaissa ja -asetuksessa ei ole erikseen määritelty asumispalvelumaksujen määräytymisen perusteita. Asumispalvelumaksujen määräytyminen on siten kulloinkin riippunut kunnan omasta harkinnasta ja päätöksenteosta. Sosiaalilautakunta pitääkin välttämättömänä, että asumispalvelumaksut voitaisiin määritellä kaikissa Suomen kunnissa samoin perustein. Voimassa oleva käytäntö on johtanut asiakkaiden kannalta eriarvoiseen tilanteeseen.

Kehitysvammahuollosta perittävät maksut

Kuten toimikunnan mietinnöstäkin ilmenee, kehitysvammaisten henkilöiden erityishuollosta (ylläpito tai osittainen ylläpito) määrättävät maksut ovat vaihdelleet erityishuoltopiireittäin ja kunnittain. Hallinto-oikeuksien asiaa koskevat päätökset ovat olleet myös ristiriitaisia. Asiakasmaksulainsäädäntöä kehitettäessä ja uudistettaessa tulisi säännösten olla niin selkeitä, ettei soveltamisongelmia ja erilaisia käytäntöjä pääsisi syntymään kuntien välillä.

Sosiaalilautakunnan näkemyksen mukaan kehitysvammaisille henkilöille järjestettyjen ns. normaalipalvelujen asiakasmaksujen määräytymisen tulisi määräytyä siten niin kuin ne määrätään muillekin palvelun käyttäjille.

13.12.2005

Kehitysvammaisten lasten päivähoidon maksut

Mietinnössäkin on todettu (s. 96-97), että kehitysvammaisille lapsille järjestetystä päivähoidosta peritään maksuja vaihtelevasti.

Jos esim. iltapäivähoito on sisällytetty lapsen erityishuolto-ohjelmaan, on se katsottu kehitysvammaisten erityishuoltona sosiaali- ja terveydenhuollon asiakasmaksuista annetun lain 4 §:n 2 kohdan perusteella maksuttomaksi. Toisaalta taas kehitysvammaisten erityishuollosta annettu laki on toissijainen ja sen lähtökohtana on ns. normaaliusperiaate, jonka mukaan lähtökohtana myös kehitysvammaisille henkilölle ovat yleiset peruspalvelut ja vasta toissijaisesti erityishuollon palvelut. Tämän mukaisesti kehitysvammaisten lasten päivähoidosta tulisi voida periä maksu, kun päivähoitoa ei ole sisällytetty hänen erityishuolto-ohjelmaansa. Joka tapauksessa asia olisi selkiytettävä tulevassa asiakasmaksulaissa nimenomaisella säännöksellä, koska hallinto-oikeuksien päätökset vaihtelevat tässä asiassa.

Palvelujen maksuttomuus

Toimikunnan ehdottama 4 § vastaa voimassa olevan asiakasmaksulain 11 §:ää. Säännöksen mukaan sosiaalipalveluista määrätty maksu ja terveydenhuollon palveluista henkilön maksukyvyyn mukaan määrätty maksu on jätettävä perimättä tai sitä on alennettava, jos periminen vaarantaisi henkilön tai perheen toimeentulon edellytyksiä. Säännöksen 2 momentin mukaan myös muut maksut voidaan jättää perimättä tai niitä alentaa mm. edellä mainitulla perusteella. Säännöstä tulisi muuttaa siten, että kunnan on jätettävä kaikista palveluista, myös terveydenhuollon tasamaksuista, määrätty maksu perimättä, jos periminen vaarantaisi palvelunsaajan toimeentulon edellytyksiä. Ei liene tarkoituksenmukaista, että osa terveydenhuollon palveluista perittävistä maksuista joudutaan kattamaan toimeentulotuella.

Lastensuojelun maksut

Toimikunnan ehdottaman 34 §:n 3 momentin, joka vastaa sisällöltään voimassa olevan lain 7 §:n 3 momenttia, mukaan perhehoidosta, laitoshuollosta sekä asumispalveluista voidaan periä kohtuullinen maksu lapsen tai nuoren 55 §:n mukaisista tuloista korvauksista ja saamisista.

Koska viimeksi mainittu säännös antaa sanamuotonsa mukaan mahdollisuuden periä maksun myös lapsen tai nuoren kertaluonteisista tuloista tai korvauksista, tulisi sitä täsmentää koskemaan vain *jatkuvia* tuloja ja korvauksia. Lapsen kannalta saattaa olla kohtuutonta, että hä-

13.12.2005

nelle tulevasta kertakaikkisesta korvauksesta, esim. ryhmähenkivakuutuskorvauksesta, peritään kunnalle korvaus lastensuojelun kustannuksista. Myös se, miten periminen kertaluonteisesta saatavasta toteutetaan, vaihtelee eri kunnissa.

Ehdotuksen 34 §:n 2 momentin mukaan kunta voi periä ja nostaa lapselle tulevat elatusavut ajalta, jona lapsi saa perhehoitoa, laitoshuoltoa tai asumispalveluja. Säännös vastaa asiakasmaksulain 7 §:n 2 momenttia.

Koska lastensuojelun asiakkaana olevan elatusvelvollisen kyky suorittaa elatusapua vaarantamatta omaa elatustaan saattaa muuttua, tulisi säännöstä muuttaa siten, että kunta saisi kuitenkin periä enintään lapsen elatuksesta annetun lain 1-3 §:n mukaan määräytyvän maksun, jolloin elatusvelvollisen alentunut maksukyky tulisi huomioon otetuksi.

Tulojen korvausten tai saamisten periminen kunnalle (55 §)

Voimassa olevan asiakasmaksulain 14 §:ää vastaava säännös oikeuttaa kunnan perimään henkilön tulot ja korvaukset hänelle järjestetyn laitoshuollon tai perhehoidon kustannusten korvaamiseksi. Säännöksen soveltamisalaa tulisi laajentaa koskemaan myös em. palveluihin rinnastettavaan asumispalveluun.

Päivähoitomaksut

Esityksen 49 §:ssä on säädetty kotona annettavista palveluista perittävistä maksusta ja päivähoitomaksun määräämisen perusteena olevista tuloista. Säännöksen 1 momentin mukaan lasten päivähoiton maksua määrättäessä perheen tuloina otetaan huomioon palvelun käyttävän lapsen sekä hänen kanssaan yhteistaloudessa elävän vanhemman tai muun huoltajan säännöksessä tarkoitetut tulot.

Säännös merkitsisi sitä, että kotona annettavien palvelujen maksua määrättäessä perheen tuloina otettaisiin huomioon myös avioliiton omaisissa olosuhteissa elävän henkilön säännöksissä tarkoitetut tulot, mutta ei päivähoitomaksua määrättäessä.

Esityksen 49 §:n muotoilu on ristiriidassa 6 §:ssä esitetyn perhekäsittelyn kanssa. Kohtaa pitäisi korjata siten, että siinä huomioitaisiin myös avioliitossa sekä rekisteröidyssä parisuhteessa elävien henkilöiden tulot perheen tuloina.

13.12.2005

Mainitun säännöksen 3 momentissa on luettelo niistä tuloista, joita ei maksua määrättäessä tulona oteta huomioon. Säännös antaa mahdollisuuden lukea tuloksi viimesijaisen toimeentulotuen. Säännöksen sisältämään luetteloon tulisikin lisätä maininta toimeentulotuesta.

Po. säännöksen viimeisen virkkeen mukaan päivähoitomaksua määrättäessä ei oteta huomioon eläkkeen saajan hoitotukea. Säännöstä tulisi tulkintaongelmien välttämiseksi selventää tältä osin siten, että sen viimeinen lause kuuluisi seuraavasti:

"Päivähoitomaksua määrättäessä ei oteta huomioon *lisäksi* eläkkeen saajan hoitotukea."

Lasten päivähoitomaksun perusteena olevat tulot

Asiakasmaksulain 10 a §:n 1 momentin mukaan päätettäessä päivähoidosta perittävästä maksusta otetaan huomioon palvelun käyttäjän sekä hänen kanssaan yhteistaloudessa avo- tai avioliitossa elävän henkilön tulot.

Toimikunnan ehdottaman säännöksen mukaan lasten päivähoitomaksua määrättäessä perheen tuloina otetaan huomioon palvelua käyttävän lapsen sekä hänen kanssaan yhteistaloudessa elävän vanhemman tai muun huoltajan tulot (49 §:n 1 mom.).

Tämä on ristiriidassa sen päivähoitomaksun peruseriaatteen kanssa, että maksu peritään perheen maksukyvyyn mukaan. Lisäksi on syytä huomata, että ehdotuksessa perhe tarkoittaa yhteistaloudessa avo- tai avioliitossa eläviä henkilöitä sekä molempien alaikäisiä lapsia.

Edunvalvojan palkkio

Edunvalvojan palkkio tulisi voida ottaa huomioon vähentävänä menona vain siltä osin, kuin edunvalvonta kohdistuu siihen tuloon, jonka perusteella henkilön asiakasmaksu määräytyy (s. 105).

Käyttövarat

Toimikunnan mietinnössä on esitetty, että pitkäaikaisessa laitoshoidossa olevalta peritään maksukyvyyn mukaan määräytyvä maksu (23 §). Maksu voi olla esityksen mukaan enintään 85 % hoidossa olevan, tässä laissa tarkoitettusta kuukausitulosta, jollei laissa toisin säädetä. Sosiaalilautakunta pitää tärkeänä sitä, että laitoshoidossa oleville jää henkilökohtaisiin tarpeisiin riittävät käyttövarat. Tämän johdosta on välttä-

13.12.2005

mätöntä, kuten mietinnössäkin on esitetty, että laissa on suojasäännös vähimmäiskäyttövarojen määrästä. Asiaksmaksulain mukainen vähimmäissuojasäännös käyttövarojen määrästä tulee mitoittaa sen suuruiseksi, ettei pitkäaikaisessa laitoshuollossa oleva joutuisi pääsääntöisesti turvautumaan käyttövarojensa osalta viimesijaiseen toimeentulotukeen.

Ulosoton vaikutus kunnan tuloihin ja asiakkaan käyttövaroihin

Voimassa olevassa asiaksmaksulaissa ei ole säännelty tilannetta, jossa pitkäaikaisessa hoidossa olevan henkilön tuloihin kohdistuu, yleensä eläkkeen, ulosotto.

Mikäli ulosotto hyväksytään tulojen vähennyksenä, merkitsee se tosiasiassa kuntien maksutulojen vähenemistä. Mikäli sitä ei huomioida tulojen vähennyksenä, vaikuttaa ulosotto tosiasiallisesti huollettavan käyttövarojen määrään vähentävästi. Suojasäännös taas vaikuttaa vastaavalla tavalla vähentävästi kunnan maksutuloihin.

Oikeuskäytännössä ainakin Helsingin hallinto-oikeus on yhdessä päätöksessään katsonut, ettei ulosotolla ole vaikutusta siihen tuloon, jonka perusteella asiakasmaksut määrätään.

Sosiaalilautakunta katsoo, että asia tulisi erikseen käsitellä ainakin yksityiskohtaisissa perusteluissa yhtenäisen maksujen määräämistä koskevan käytännön turvaamiseksi.

Päätös syntyi äänestyksen jälkeen varajäsen Ravelan ehdotettua varajäsen Tuomisen kannattamana, että esittelijän lausuntoehdotuksen Päivähoitomaksut -nimisen luvun kolmannen kappaleen toinen virke, joka kuului: "Kohtaa pitäisi korjata siten, että siinä huomioitaisiin myös avoliitossa sekä rekisteröidyssä parisuhteessa elävien henkilöiden tulot perheen tuloina" muutettaisiin kuulumaan seuraavasti: "Kohtaa pitäisi selventää sen suhteen, huomioidaanko myös avoliitossa sekä rekisteröidyssä parisuhteessa elävien henkilöiden tulot perheen tuloina."

Suoritettussa äänestyksessä esittelijän ehdotus voitti Ravelan ehdotuksen äänin 6 – 2, 1 tyhjä, jolloin enemmistön muodostivat puheenjohtaja Gartz, jäsenet Huhtamäki, Mäki ja Sutinen sekä varajäsenet Bergström ja Ojala. Vähemmistöön Ravelan ehdotuksen kannalle jäivät Ravela ja Tuominen. Jäsen Peltola äänesti tyhjää.

13.12.2005

Merkittiin, että keskustelun kuluessa varajäsen Ravela ehdotti, että esittelijän lausuntoehdotuksen Yleistä –nimisen luvun toisesta kappaleesta poistettaisiin viimeinen virke, joka kuului: "Kotitalouksien ostovoiman kasvu ja verotuksen alentuminen tulee ottaa huomioon palvelujen rahoituksessa esimerkiksi maksupolitiikan avulla." Lisäksi Ravela ehdotti, että esittelijän lausuntoehdotuksen Kehitysvammahuollosta perittävät maksut –nimisestä luvusta poistettaisiin toinen kappale, joka kuului: "Sosiaalilautakunnan näkemyksen mukaan kehitysvammaisille henkilöille järjestettyjen ns. normaalipalvelujen asiakasmaksujen määrätymisen tulisi määräytyä siten niin kuin ne määrätään muillekin palvelun käyttäjille."

Ehdotukset raukesivat kannattamattomina.

Merkittiin, että esittelijä lisäsi lausuntoehdotuksensa Päivähoitomaksut-nimisen luvun kolmannen kappaleen alkuun ensimmäiseksi virkkeeksi seuraavan tekstin: "Esityksen 49 §:n muotoilu on ristiriidassa 6 §:ssä esitetyn perhekäsitteen kanssa."

Merkittiin, että esittelijä poisti lausuntoehdotuksestaan koko Palkkatulot-nimisen luvun, joka kuului: "Toimikunta katsoo ehdotuksessaan (s. 100), että asiakasmaksuja määrättäessä palkan lisäksi maksettavia kulkukorvauksia ei ole syytä lukea tuloksi. Tällaisia ovat esim. matkakustannusten korvaukset, verovapaat päivärahat ja työnkulukorvaukset.

Koska nämä korvaukset ja lisät voivat muodostaa pääosan palvelua saavan henkilön ansiotuloista, tulisi ne voida ottaa huomioon tuloina sillä osin, kuin ne ylittävät niiden kustannusten todellisen määrän, joiden kattamiseksi niitä suoritetaan."

Lisätiedot:

Aarva Kim, strategiapäällikkö, puhelin 310 41469

Hellstén Reino, laskenta-asiantuntija, puhelin 310 43502

Räty Tapio, johtava lakimies, puhelin 310 43945

Välimäki Karri, lakimies, puhelin 310 43970

SOSIAALILAUTAKUNTA

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Astrid Gartz
puheenjohtaja

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Anneli Levänen
pöytäkirjanpitäjä

LIITE

Lähetesiakirjat

Postiosoite
PL 7000
00099 HELSINGIN KAUPUNKI

Käyntiosoite
Toinen linja 4 A
00530 HELSINKI

Puhelin
+358 9 310 4011

Faksi
+358 9 310 43717

Y-tunnus
0201256-6

sosiaalivirasto@hel.fi

www.hel.fi/sosv